

Aleš Šteger

Zajezitev praznine

*V začetku skrivala tema temo je.
Vsa voda je bila nerazločljiva.
(Himna o Bivanju in Niču)*

ZAJEZITEV PRAZNINE

Globoko brezno vode je v nebu. In mi?
Sem jaz med nami? Je naše oko
Postalo moje oko, da vidi lomljenje

Globine? Da vidi dvigovanje kamnov iz ust
Slepih na ravnino duše? In je postalo
Moje oko oko vseh zato, da se spomni

Ko je vse opazovalo, kako nastaja vse iz
Sebe? Globoko brezno vode je v nebu;
In nebo je padlo skozi tla, da bi bilo pri

Sebi. Skozi mene je padlo; in slišal sem:
Odpri si kri in jo posuj s kvarteti časa.
In slišal sem: Tekel boš; in krog boš, ki drži

Svetlobo. Med tabo in tabo se bodo gradili
Templji sna. Reke molka bodo vračale
Jezik k jeziku; razdaljo v pot. Okrog sebe

Boš tekel kot okrog Babilonskega stolpa.
Ptice bodo vzletale z njegovih strmih streh, se
Utekočinjale, in s sabo polnile odtise

Tvojih bosih nog v prahu, ki so tekle tam,
Kjer smo mi bili spočeti; nekje med začetkom in
Koncem, v globokem breznu vode, v katerem se

Ponovno dvigujejo in sestavljajo ruševine neba.

ROJSTVO SNA

Tvoje telo je še spalo v tebi, ko si
Odhajala, in sanjalo, kako sem v sanjah
Trikrat umrl, da bi lahko bil ponovno

Rojen v tvojih ustih. Kako sem tri-
Krat zrasel v drevo, da bi videl ogenj
Ki je na nebu sežigal svoje obraze.

Oči na nebu so se zaprle od silnega
Vetra; in grom se je s koreninami iz svetlobe
Zarasel v zemljo in zlepil pepel nazaj v il

In prah v prst. Pričel je padati dež, in
Trikrat rodil vodo. Po tebi se je vzpela
Svetloba, a še vedno si spala; in vse

Je spalo skozi tebe. Gozdovi in reke in
Veter so spali. In ti sama; tvoje telo
Je spalo in sanjalo v tebi. Odhajala si

Ko sem se rojeval tretjič v snu. Zrak je
Pričel govoriti, in jaz sem kot z besedami trkal
Z vejami in listi po gorečih stenah tvojih zob.

SPOČETJE TVOJIH DLANI

V zaprtem očesu morja, ki te opazuje,
Boš spočet. Dihanje ti bo zraslo med
Enačaji časa, in kamni bodo potopljene
Vate. Skozi hodnik tvojega rojstva bodo vstopile

Vedeževalke, in ti prišile zdrobljene črte
Smrti na prazne dlani. Smeri tvojih obrazov
Ti bodo dale, in iglo, shranjeno v tvoj prebodeni
Jezik. Prvo oko ti bo vžgano po vzoru vode

In drugo po vzoru spanca. Sam boš
in delil se boš, da bi ostajal cel; drsel
Boš, da bi miroval. Tvoja usta bodo ubijala
Da bi postala nežna. Tvoj govor, tvoje besede

Bodo morale z rezili molka; bodo molile s
Hostijo, spečeno iz peska peščenih ur, med zobmi.
In tvoje telo bo topilo vpitje in dvigovalo šepet
Po nekogaršnjem nareku, dokler ne bo ogenj izlil

Visečih vrtov tvojega čela v morje, ki natančno
In mirno prešteva selitve tvojih dlani.

SREČEVANJE DVEH PROSTOROV

Zaklenjena sva med udarce najin
Prostorov; med usta najin besed. Najini
Sapi sta napolnili nebo, in kjer se
Dotikata, se lomi zrak in razmikajo
Obrazi. Oči se zapirajo iz strahu,

Da bi videle drugo jutro prvega dneva;
Morda poslednji trenutek pred neizrekljivostjo
Luči. Odpiram vrata neskončnih
Hodnikov, pritiskam na kljuke vek
In zmeraj znova vstopam, da bi te

Srečal klečečo v praznini. Da bi te srečal
In te razločil kot ljubezen od ljubezni;
Kot usta od besed. Zaklenjena sva,
da najine zenice prežgejo kožo, ki jih
pokriva, in stopijo stene mojega časa

S stenami tvojega. Poznati hočem mero
Zraka tvojih ust, visoke jezove tvoje
Duše, da bi razumel tvoj prostor kot prostor
Rojstva in prostor zrenja. Da bi razumel
Sikajoče klobčiče noči, ki se zvijajo skriti med

Tvojimi dlanmi, zakamenelimi v molitev.
Iz mojih besed teče voda in pada sol.
V tvojem molku je kri, in so slapovi,
Ki padajo name in me celijo z bolečino.
Zaklenjena sva med udarce najinih

Prostorov; med meje, ki razlikujejo isto
Besedo iz ust nikdar razumljenega sna.

USTA

Zlomila so se ti usta, da so ti besede popadale
Z zdrobljenimi očmi nazaj na jezik. Skozi rane
Se je svetloba izžigala iz prostorov tvoje duše.
Temne stene so se premaknile v votlinah

Preteklosti, in voda je odprla dlan, da bi se
Upepelila ob dotiku resnice. Peščena ura je
Obrnila svoje telo, in pesek ti je pričel polniti
Prste, da so lahko štelili čas in nosili

Ogenj obrazom, ki si jih sanjal. Obrazom
Ki bodo pojemali ostre delce ustnic iz
Tvojega glasu, ki ne prihaja več iz tvojih ust;
Kajti ti več nimaš ust. V vsakem drobcu;

V vsaki črepinji imajo tvoja usta sedaj tebe.